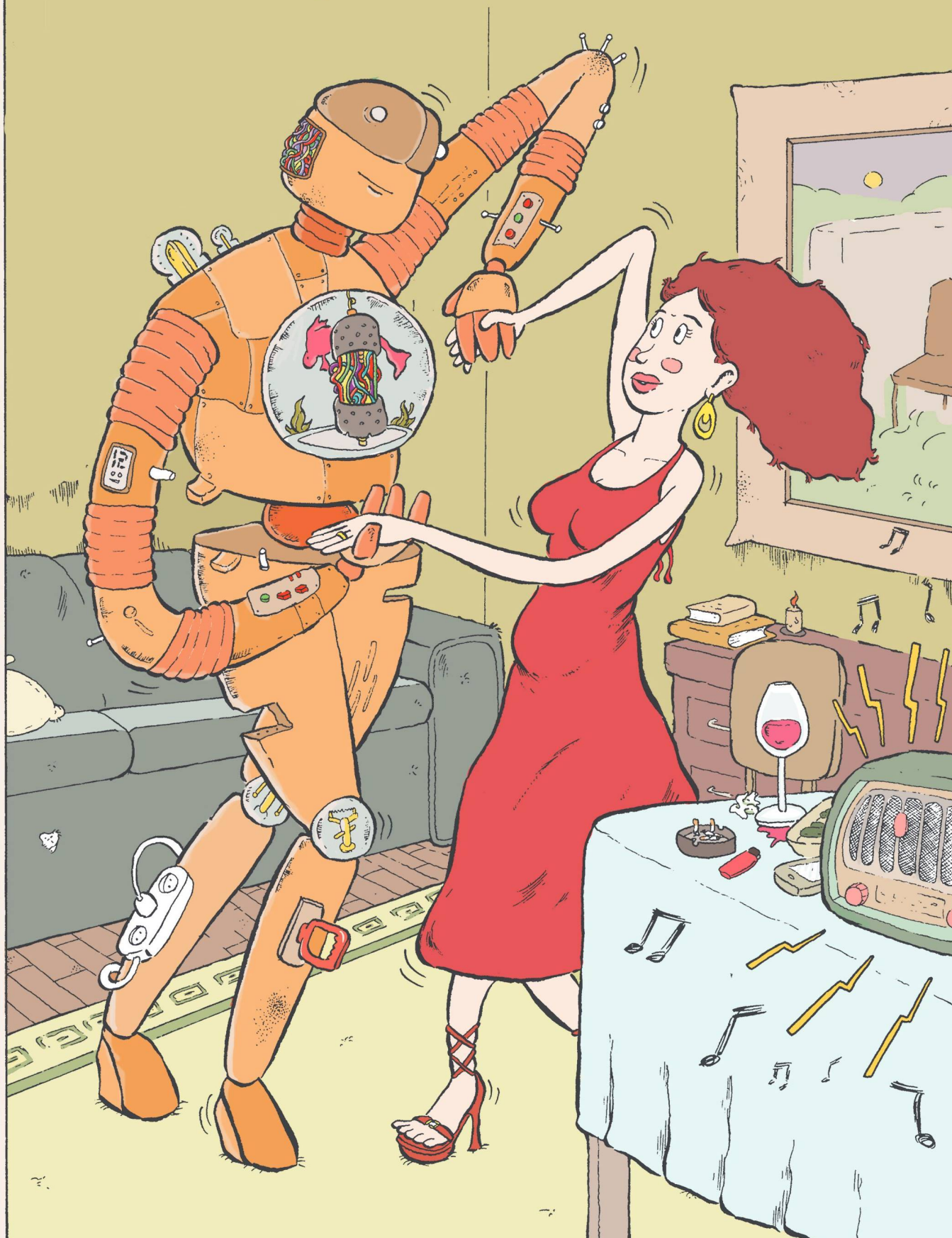
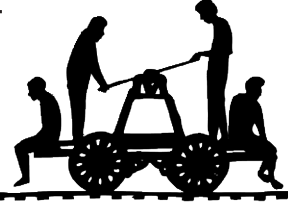

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Şiir	Her Şeye Geç Kalmanın Cüreti	Fatih Kök	2
	Artık Burada Yaşamıyor Zili	Elif Karık	4
	Sesleniyorsun Ama Gelemiyorum	Can Küçükoğlu	5
	Levy	Onur Sakarya	6
	İhtiyatlı Faraziyyat	Suhan Lalettayin	7
	Ve Güz Dediğin...	Güray Özçelik	9
	Ecevit'in İntikamı	Eşref Yener	10
Öykü	Asansör Zaafı	İsahag Uygur Eskiciyan	11
	Karnavalı Yediler, Tek Palyaço Kaldı	Caroline M. Yoachim	12
	Ödlek	Ömer Can Saroğlu	15
	General Diştaşı'nın Patenli Örümcekleri	Onur Selamet	18
	Puantiyeli Beyaz Bir Şemsiye	Mevsim Yenice	22

Edebiyat Fanzini:
İstasyon: 12
Temmuz 2017
Yıl: 4

Kapak Resmi:
Emre Öksüz

Bilet:
Dört Lira

İç Çizimler:
Emre Öksüz
Özge Demiral
Pınar Demir
Aslı Ekim

Makinistler
Emre Öksüz
Onur Selamet
Ömer Can Saroğlu
Özgür Can Uzunyaşa

İletişim:
marsandizfanzin@gmail.com
facebook.com/marsandizfanzin
twitter.com/MarsandizFanzin
www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. marchandise
1. Yük Treni
2. Çuğçuğ Dansı!

HER ŞEYE GEÇ KALMANIN CÜRETİ

Fatih Kök

sen başka bir kadınsın
ya da bir kaç kadın var göğsünde
gözlerin fazla yeşil ve gülüyorsun rakı içerken
çıkarken meyhaneden kış günleri
yüzüme vuran o soğuk poyrazla ısınıyorum
sokak köpekleriyle ekonomi politik tartışıyorum
önümüze bakarak neşeli yalanlar söylüyoruz
bu dünyanın bize ihtiyacı varmış gibi
her şeyi bildiğimiz için sevişmemeliyiz gibi yapıyoruz
çünkü bütün kayalardan ev yapmak lüzumlu değildir
söyle ki bu yüz, bu ten benim değildir
aptalız. aptal insanlarla alay ediyoruz
çıkıp tahterevallinin üstüne avazımız çıktığı kadar bağıyoruz
hayatta en hakiki mürşit kelimelerdir

sanki göç veren bir kasabayım
ya da geçmişini unutan bir grev kırıcı var içimde
adını hatırlayınca gözlüklerim buğulanıyor
sen eve dönmek istiyorsun yanakların kızarınca
sabahları karlı bir güne uyanma ihtimalini seviyorsun
biliyorsun düşmanındır ihtimaller bir sözcükle göz göze gelmenin

ve suların bedenimizi birleştireceğine inanmanın
karşımızda uzanan verimli ovaların kıyısında oturuyoruz
çocukların ve evrenin büyümesi için önemliymişiz gibi
otobüste birden seküler ideallerle birbirimize sokuluyoruz
aslında bunca yenilmenin bir yere varması gerekli de değildir
diyorum ki bazen dayak yemek iyidir
para isteyen yaşlı adamlar görünce utanıyoruz
okulların duvarına tebeşirle ve büyük harflerle yazıyoruz
egemenlik kayıtsız şartsız dilencilerindir

sen özensiz bir kayıtsın
ya da bir sürü cızırtılı şarkı var sesinde
usul usul eski kışlardan bahsediyorsun
ben sinirleniyorum varolmadığımı geçmişleri dinleyince
durmadan aynı hayata su katıyorsun beyazlaşsın diye
oysa anı sek içmenin cüretkarlığı var dilimde
tanıdık bir nefese aşına olmanın tekrarından korkuyoruz
derin bir suya kurşun geçirmez yelekle dalmak gibi
meydanlar bizim, bu ülke bizimdir sanıyoruz
çünkü bira içmek yasalara ve yasaklara tabidir
anlat ki yaşamak sarayların, padişahların değildir
mahcubuz bıçağı yalnızca parlasın için biliyoruz
ve gün geldiğinde sarhoşların kazanacağını biliyoruz
balıklar ileri! İlk hedefiniz akdenizdir.

ARTIK BURADA YAŞAMIYOR ZİLİ

Elif Karık

Artık burada yaşamıyor zili
Uysal masallara inanacağım
Rüyalardan önce virütik festival
Baktığım merceklerin arkası
Gereğinden basit doğrular

Performans olarak geri çekilmek
Çekildikçe yüzüm kil kil dökülmek
Mastar halinde kimse yok
Bir çılgılık kadar gerildim
Dışarısı yozlaşmış alveol
Olmadı mixer kullanarak
Parmakları birbirinden geçirdim
Yalnız için homojen tanımlar
Yazacaktım.yazacaktım.yazacaktım
Eşyayı tanıyamadım
Bu yüzden telefonları açmamak
Ağrılı öğütlere bakmamak
Mastar halinde kimse yok
Her yalnızlığa bir yumuşak g
Tanımladım kendine ait olmayan
Kendi olarak
Kaçarlı ayırayım harfleri
Zoom yapıyorum sayfaya
Eşyayı tanıyamamak

SESLENİYORSUN AMA GELEMİYORUM

Can Küçüköğlu

güzel bir şey duyurmak isteyen gönlü
bıçak açmamak için donan bir ağza hapis
derin uykusunda içine giren şeyi yakalayarak
uyanıyor
elleri tavana doğru havada
yakalamış boşluğu
zaten sıkışmış dişlerini sıkmış
raaaaaghhh
zaferinin saçmalığını görüyor ve hatırladı
o şey içine girmeden önce
çıkardığını hatırladığı tek ses YABANCI
oturur yatağa ve karabasanı açar
bir anda yabancıya dönüşerek
gözlerinde geçirdiği ömür kesintileri akıntısı
gerçekmiş.
derisi içinde çalan beatiful stranger şarkısı
gerçekmiş.
kimseye anlatamazdı kendinin kimsesizi olmayı
bir kum saati olsaydı
göz yaşlarıyla değiştirdi kumları
ağlamaklı olmakta usta kaldı o
güzel bir şey duyurmak isteyen gönlü
bıçak açmamak için donan bir ağza hapis
-uzun süre görüşmeyeceğiz
cümlesini bahardan duyduğuna inanmalıymış

:gülümsemeyişe geri dönmesi adına gülümseyişin

LEVYE

Onur Sakarya

Çok levyeli kutularda mekanik gökleri ısıttım, mikrodalga
Kalbim bir sancının göbeğinden zeytin yedi, karabiberim
90'lara takılmış oduncu gömleğim, yamam tutmuyor
Küçük Emrah'a bira ısmarladım, kafasını çıkarıp elinde gezdirdi
Bir on yıl maddesel etkileşimler içerisinde halüsinasyonla geçti
Kendime bir kilometre karelik bir tabut yaptırdım, günahlarım anca sığar
98 Dünya Kupası topuyla mahallede hava attım, Zidane sigara içiyor
Maradona Kokain, Castro puro, Marley cigara içiyor
Ben durmadan sancı içtim bir on yıl daha, şiir kazıdım ıslak çimentoya
Sonra sen geldin, tüm keyifli titreşimlerin adına, aşk adına
Yaşım 100dü 63e indi, 63dü 33e, 33dü bazen de 13e
Şükriyeler hiçbir şey içemiyor, yorgan yiyorlar gece vakti, anneannem
Baharı kökünden koparıp odamıza diktin, kafalar çiçek
Aşkı ömrümüze ilıştirdin, toplumsal ayaklanmaya dönüştü sevmek
Kalplerimizi bıraktık meydana, kontrollü olarak patlatıldı
Henüz ölmedik, yaşıyoruz, anı, günü, ayı, yılı
Bir pencere açıyoruz karanlıktan dışa doğru
Bir pencere daha açıyoruz, bir pencere daha
Derken güneş tüm karaları yok ediyor, gölgeler hariç
Hayatta hiçbir şey tam değildir, gölgeler hariç
Yaşadık, yaşıyoruz, yaşayacağız
Bir öğleden sonra uykusuyla bahara karışacağız

İHTİYATLI FARAZİYAT

Suhan Lalettayin

Benzer tınılar hakimiyetince sanrıyorken sanrıyı
Ortak noktalarımızı birleştirince oluşan ülkeden sınır dışı ediyoruz birbirimizi
Derdin diyorsun Zanzibar bana kalırsa Seyşeller ve ülkede sadece karanlık kalıyor
Hangi koltukta tutuşuyorsa acemi yamuk eller çırasını ilk atan olacağım

Mor damarlarından iktidar akan diğer erkek pençeleri o esnada silmekteyse buğulanan
yerleri

aah

Mahcubiyetimi damarlarında asosyal bağlayıcı niceliğinde çevreleyeceğim
Umudum olmalı ki haykırıyorum Juli, kova bir hayvan değildir burçtur unutma
Derdin dersin günün ilk sigarasını adlandırıyorsam adındaki harf sayısınca alfabem *nnaah!*
Yıkık dökük kadınların evine varmadan, bebeğim görmezden geliyorum bir şey lazım mı?
diyebilmenin cüretkarlığıyla
Asfaltlarına gömdüğü balı harp et harap et hüzne bin ışık hüzmesini literatüre
gülümseten detay ekleyeceğim
Tendonlarımın arasındaki bağ bıraktıysa birbirini sarılacak antiasit mevki hırslarına yenik
Dayanamadan sonunu okudumsa şiirlerin evvelden okudum
ve giydiğim hükümleri alenen çıkaracağım

Uslandım usa kaydım kalıplaşmış mutasyonlarını mavi gözlü sevgilimin göz bebeklerinde
Harcını kardiğim ofansif kavimlerin şahsi yoksunluk krizlerinde eriteceğim
Hoş geldin burası çocuk düzenleri bozguna düzdükleri aman ne güzel memleket
Romeo aç Romeo burada Romeo bekler Juli bizleri terbiye et!
İçlerinde helyum yerine irin tıklı sivilcelerimizi yutağında gezdiren melekleri kamçılarsa kudreti
köklü süper marketlerin
Gürültüsünden dayanamadığım ahengin bağnaz renk tayfına dayanak uyduracağım

Torunlarıma bırakacağım tek mirasım olurduysa öfke kontrolünü sağlayamadığımda
boğazıma batan yer işaretleri
Kalan mızrağıma kancık gömdüm eşittir bıçaklarım eşittir sosyal güvencem
eve götür çocuklar yer bu işaretleri
Herhangi eşyanın amansızca suç aletine dönüşme ihtimaline selam durduğumuz
süründürülebilir gençlik festivallerinde
Sadakam yatalak façam öte çıkmazken kalemle yardımın uçmağını
yedi düvelin yedisinde de alelade surlarla öreceğim

Rüyamda hafızamı kaybediyor Nostradamus düzüyordum Juli,
Uyandığımda ikimiz de darmadağındık *hah!*

VE GÜZ DEDİĞİN BENİM KEMİKLİ SURETİMDEN GEÇMEZ

Güray Özçelik

yüzümün depremli yolunu bırak
bir erik ağacına git sabaha karşı
orada güneşin çatılara vurduğu yerde
ağzından gazelini düşürmez kuşlar
sonsuz bir sanıdır bu ve savaş
kaç çiçeğin çekip gitmesidir bir pazar sabahı
bana uğra en güzelinden keman buluruz yatağımızda

sen rüzgarın kaç dönüşlü sesisin
ormanlara yetişiyoruz sonra
istemediğimiz bütün meyvelerden kendimize bir ev yaparak
bir kadının yorgunluğunu giyeriz ya da
kadının kardan sesini
ve güz dediğin benim kemikli suretimden geçmez

şimdi beni bir dehlizin sonunda bekle
körebe yüzüme toprak sür
hem yastığının altında açelyalar var ah

sen beni gecenin yabanında buluyorsun
benim ismim kaç makber ediyor

ECEVİT'İN İNTİKAMI

Eşref Yener

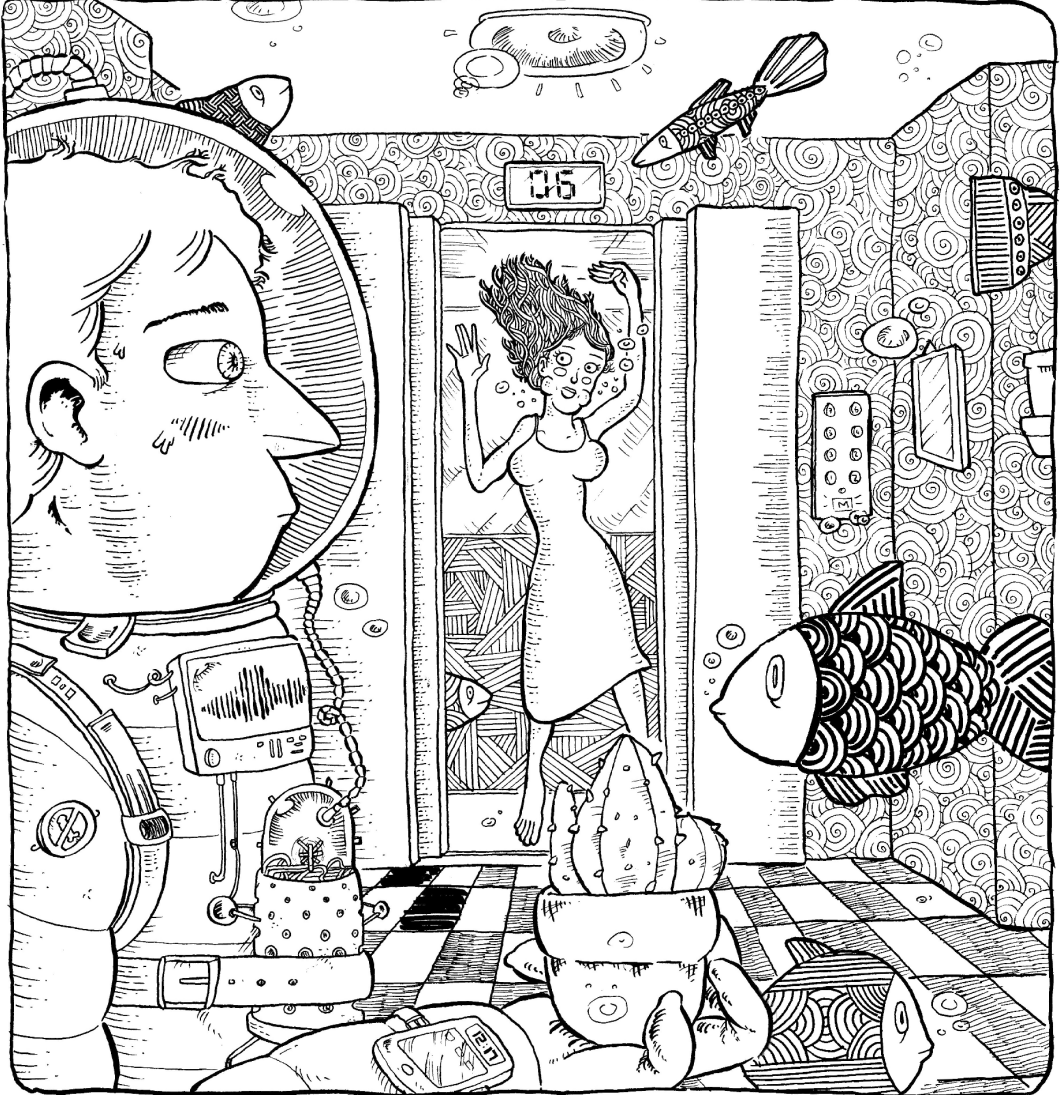
kurguladığın menekşede baston vuruşları -bambambam-
işte bu uzun uzadıya koalisyon
aygırın der ki böhöööüyyh böhöööüyyhh beni anlamıyyolr
biri çingene iki saldırıyı çarpıştırınca bileğin Endülüs. güzel
senin gri çoraplı misafirliğin elbette Bülent Ecevit
İşte bu yüzden bir seni laiklemek istiyorum
iki seni çıkış çıkış düşünüyorum

ama biliyorsun
Afrika sarnıçlarında laik değiliz hiçbirimiz
biliyorsun gitanes bir çingene sigarası değildir
ve her Fransız çingenedir biraz
ve her çingene elbette endülüs

geçince bileğini -şarapmarapmum-
ritimsiz enderun akşamlarında
zırhlarla, madalyalarla
geçince boşluğa bıraktığın nalbur seslerini
eve dönüşün jazz ve blues
üç sen benim laik sevgilimsin
dört seni elbette laik laik deviriyorum

ASANSÖR ZAAFI

İsahag Uygur Eskiciyan

İlk defa gerçeği söylememek için yalan söylemem gerektiğini anladım. Asansörün kapısında karşılaştık. Dairelerimiz karşı karşıya. Bir süredir onunla ilgiliydim. Malum bir çirkinliğim vardı ama çirkinlikten daha çok deliliğim onu düşündürüyordu. Ben de diğer tüm insanlar gibi, dürüstlüğümden yakınıyordum. Dürüstlüğümden hep kaybeden diğer insanlar gibi... Cidden benimki başka. Yoksa bu cümleyi hayatında hiç kullanmamış insan yoktur: Katil, hırsız, dolandırıcı... Asansöre binmeyecektim. Asansör zaafım vardı. Biriyle binmeye utanıyordum. Hele de ilgi duyduğum biriyle... Merdivene doğru yönelirken seslendi bana. Gelmeyecek misin, diye sorup kapıyı açık tutunca geçtim. Onunla aynı asansörde olmak ne kadar zormuş! Keşke balkondan atlasaydım. Ter bastı. Okula mı, diye sordum. Bugünün pazar olduğunu unutmuştum. Yine de cevap verdi; hafta sonu ya bugün. Gülümsedim. Sen nereye, dedi. Elimdeki saksıyı gösterdim; kaktüsü çişe çıkarıyorum. Önce güldü. Ama benim ciddiye-timi anlayınca tedirgin oldu. O günden sonra asansörün kapısını benim için açık tutmadı.

KARNAVALI YEDİLER, TEK PALYAÇO KALDI*

Caroline M. Yoachim

Çeviri: Özgürcan Uzunyaşa

Büyücü'nün masası ince kontrplakla kaplıydı, dört ayak genişliğinde ve tamamı alüminyum folyoya sarılmıştı. Şeker büyüsü pis bir büyüydü ve folyo, temizleme işini kolaylaştırıyordu. Masada alüminyum boyutlarında dağılmış halde şekilsiz şeker parçaları ve karnavalın içinden büyüyeceği tohumlar vardı. Ve karnaval büyüdü.

Gece boyunca, Büyücü uyurken şeker kaplarına eridi ve dalga dalga şişerek rengârenk çadırlar oluşturdu. Karamel kendini esnetip çadırları tutan ipleri ve ağırları oluştururken, pat diye ortaya çıkan sakızlardan çalılar, çadırlar arasındaki patikalara şekil verdi.

Karnaval şeker parlaklığıyla aydınlandı. Dönme dolap çikolatadan ve oturakları fındıklarla kaplıyken, motoru ise mısır şurubuyla çalışıyordu. Masanın köşesinde beyaz çikolatadan bir maymun, bitter çikolatadan çizgileri olan beyaz çikolatalı bir zebra ya tersten biniyordu. Zebra yavaşça bir daire çizerken,

maymun amuda kalkıp taklalar atıyordu.

Ve her şeyin merkezinde Palyaço vardı. İki parmak boyundaydı, tamamen şekerlemeden yapılmıştı. Elleri ve yüzü beyaz pudra şekeriyle kaplı, dudakları kahverengi, elbisesi ise mor ve yeşil şekerden. O bütün karnavalların yaratıldığı tohumdandı ve çok güzeldi.

Şeker yaratıkları uyandıkça, Palyaço yanlarına gidip onları karşılıyor ve kaderlerini anlatıyordu. "Çocuklar sana bayılacak," dedi pamuk şekerden bir koyuna. "Taklalarınızla onlara keyif vereceksiniz," dedi esnek sakızdan akrobatlara. Ve, "Sana şaşırmaktan dillerini yutacaklar," dedi Zencefilli Çörek Hokkabazı'na. Herkese karşı gülümsedi; ama hokkabaza daha bir güzel gülümsedi, çünkü ondan biraz hoşlanıyordu.

Karnavalı uyandırıp onlara umut dolu gülümsemeleri olan çocukları anlattıktan sonra ekledi: "Sonunda hepiniz yenileceksiniz, çünkü kaderiniz bu."

Onlara bunu söylerken gülümsemesi titreşti.

Hayatı boyunca yalnızca tek sefer bir çocuk görmüştü. Büyücü'nün altı yaşındaki yeğeni, Palyaço'nun dansını neşeyle izlemişti. Onun varlığını tanımlayan çok güzel bir andı bu, onu tohum yapan an. Palyaço, kızın yüzündeki neşeyi görünce, Büyücü'nün kazanına huşu içinde girmişti. Onun şekeri, karnavalın büyüyeceği tohum kristallerini oluştuyordu.

Bir tohum olarak yalnızca o, çocuğun gülümsemeindeki neşeyi biliyordu. Diğerleri, Büyücü'nün takvimindeki partiye gitmeyi beklemek zorundaydı. Palyaço da diğerlerine onları bekleyeni anlattı. Çocukların ne kadar muhteşem olduklarından ve onlar için dans etmenin neşesinden bahsetti. Ve onlara yenileceklerini de anlattı, çünkü Büyücü'ye her yeni parti için neden yeni bir karnaval yarattığını sorduğunda, Büyücü şöyle demişti: "Çünkü karnaval sonunda hep yenilir."

O mutlu bir Palyaço'ydu ve onu mutsuz eden tek şey partilere gidemeyeceğinin bilincinde olmasıydı. Tohum olarak her zaman Büyücü tarafından alınır ve bir sonraki karnaval için kazana atılırdı.

Palyaço, karnavalın köşesinde durdu, bekliyordu. Büyücü uyandığında onu selamlamaya geldi. Her zaman yaptığı gibi sordu: "Diğerleriyle partiye gidebilir miyim?" Büyücü her zaman yaptığı gibi cevapladı: "Sen tohumsun ve harcanamazsın."

Onu nazikçe aldı ve kazanına bıraktı.

* * *

Zaman geçtikçe Palyaço değişerek üzgün bir palyaço'ya dönüştü. Yüzünden sanki rimeli akarcasına yanmış şeker dökülüyordu. Yeşil ve mor elbisesi hâlâ güzeldi ama elbisenin renkleri solmuş, şekeri parlaklığını yitirmişti.

Bir sabah Palyaço, yeşil sarı şekerden yapılmış çadırından dışarıyı gözetlerken, Büyücü'nün çalgıncasına koşturarak anahtarlarını aradığını gördü. Yorgun ve bitkin görünüyordu, karnavalı toplamakta da gecikmişti. Palyaço bir karar verdi. Her zaman yaptığı gibi karnavalın sınırında durmaktansa, çadırında saklanacak ve partiye gidecekti. Tıpkı diğerleri gibi çocukların kahkahalarını duyacak ve sonunda da yenilecekti.

Büyücü, karnavalı kamyonetine yükleyip partide indirirken, yeşil sarı şekerden çadırında gizlenmeyi başardı. Kimse onun orada olduğunu fark etmedi ve nihayet, çocukların neşe dolu seslerini etrafında duymaya başladı. Sonunda yenilecekti!

Çocuklardan biri, çizgili şekerden çadırın çatısını söktü ve çadırı misafirleri için parçalara ayırdı. İlk gösteriyi yapan, Zencefilli Çörek Hokkabazı'ydı. Şeker kurabiyesinden on iki arabanın üzerinden meyankökü tekerli motosikletiyle uçtu. Çocuklar onu yemeden önce performansı için hokkabazı kibarca alkışladılar. Doğum günü kızı hokkabazın kafasını ısırarak kopardı

ve kollarını da misafirlerine paylaşmak için ayırdı. Yenilmek böyle bir şey miydi? Sevgili hokkabaz sonunu cesurca, korkudan eser olmaksızın karşılamıştı. Ama sıcak suda erimekten çok daha nahoş bir görüntü vardı ortada. Ve böylece Palyaço'nun kafasında yeni bir soru doğdu; acaba kazanda erimezse, yine de var olmaya devam edecek miydi? Diğerleri her zaman geri geliyorlardı; ama anlatmaları için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, hiçbir zaman son karnavalda ne olduğunu hatırlamıyorlardı.

Hayır, yenilmek erimek gibi değil, diye karar verdi. Yenilmek bir sondu. Yenilmek dirilişi olmayan bir ölümdü. Palyaço artık izlemeye dayanamadı. Gidip birkaç hayvanı ziyaret etti. Pamuk şekerden koyunların sırtlarını okşadı ve bitter çikolatadan ayının, kulağının dibinde dans edişini dinledi.

"Üzülme," dedi Jonglör, "Yenilmek için yaratıldık."

Daha bu sabah, Palyaço Jonglör'e kaderinin yenilmek olduğunu söylemişti. Buna inanmıştı. Onun yüzünden, karnavaldaki diğer herkes -hokkabaz ve zebra, akrobatlar ve pamuk şekerden koyunlar- hepsi kaderleriyle yüzleşmeye hazırdılar. Haftalar boyunca, asla bitmeyen bir ölüm karnavalıydı onlarınki.

Hayır, Palyaço kararını vermişti, artık bunu yapmayacaktı.

Çocuklar koyunları ağızlarına tıkmakla ve Jonglör'ün ateş topundan şekerlerin arasından geçişini izlemekle meşgulken, karnavalın ucuna kadar gitti. Palyaço'nun niyeti kaçıp gitmekti. Fakat Büyücü onu fark etti. Onu kaptı ve cebine tıktı, akşama kadar da oradan çıkarmadı.

"Artık bunu yapmak istemiyorum," dedi Palyaço.

"Üzgünüm, gerçekten de. Ama yarın bir partimiz var ve yeni bir tohum yapacak vaktim yok." Büyücü onu kazana bıraktı ve Palyaço eriyerek yok oldu.

* * *

Palyaço kızgın uyandı. İsteyerek yok edilmek ayrı şeydi. Büyücü, ona karşı çıkmasına rağmen kendisini kazana atmıştı. Palyaço'nun elbisesi duygusunu belli ediyordu; karamelize siyah ve toz şekerden pularla kaplıydı. Ekşi sakızdan hayvanlar pofuduk pamuk şekerden koyunların yerini aldı. Bitter çikolatadan filler, çenekıran sakız toplarının üzerinde duruyorlardı. Karnavalın çadırları tıpkı ıslak kan gibi parlak kızıldı. Zencefilli çörek hokkabazı, siyah meyan kökünden bir motorcu ceketi giyiyordu.

Bu kez diğerlerine çocukların kahkahasındaki mutluluğu söylemeyecekti. Onlara yenmenin kâbusundan bahsedecek ve sözde kaderlerini kucaklamaktansa birlikte kaçmaya çalışmak için mücadeleyi öğütleyecekti.

Palyaço planlarını yapmakla meşgulken, Büyücü'nün hâlâ uyanık olduğunu fark etmedi. Böylece Büyücü onu arkasından yakaladı ve bir kavanoza atıp tezgâhın üzerine koydu, kavanozun kapağını kilitlemişti. Hapishanesinden, Büyücü'nün erimiş bir tutam şekeri soğutarak ona şekil vermesini izledi. Çok geçmeden yaklaşık iki parmak uzunluğunda bir figür ortaya çıkmıştı.

Onun yerine geçecekti. Şekerlenmiş portakaldan tozlukları olan bir pantolonu vardı. Gökkuşağı şekerinden askılı bir gömlekle yakışıklı bir şeker palyaçosuydu. Yüzüne sabit bir sırıtma yerleşmişti. Palyaço o an emindi ki eğer en başta tanışmış olsalardı, onu Zencefilli Çörek Hokkabazı'ndan daha çok severdi. Şimdiyse ona baktığında hissettiği tek şey acımaydı.

Masanın üzerindeyse karnaval uyanıyordu ama bu kez onları karşılamak için orada değildi. Palyaço'nun yerine karnavalla konuşma görevini Büyücü üstlendi. Onlara kendilerini bekleyen muhteşemliklerden söz etti ve kaderlerinin yenilmek olduğunu açıkladı. Ardından Büyücü kamyonetini yükledi. Karnavalı ve sinirli Palyaço'yu da yanına aldı. Palyaço'yu parti başlayana dek kavanozundan çıkarmadı.

Palyaço diğerlerini uyarmaya çalıştı. Hayvanlar umutsuz vakaydı elbette, olanların çok azını anlıyorlardı. Jonglör ve sakallı hanım ona inanmadılar, neden inansınlardı ki? Onlar uyandıklarında Büyücü çoktan oradaydı ve Palyaço onlara ancak partide katılabiliyordu. Onları kurtarmak için çok geç kalmıştı.

Son umudu Zencefilli Çörek Hokkabazı'ydı, ki kabul etmeli, yeni motorcu ceketiyle hokkabaz oldukça çekici görünüyordu. Hokkabaz onu dikkatlice dinledi, hatta ona inandığını bile iddia etti. Ama gösteriyi durdurup da Palyaço'yla kaçmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Palyaço'nun isyan ve kaçış planları altüst olmuştu. Diğerleriye, çocuklar kızıl şekerden çadırları söktükten

sonra bile fikirlerini değiştirmediler. "Kaderimiz bu," dediler, "Zaten karnavaldan kaçsak bile, sonrasında ne yapacağız ki?"

Diğerleri olsun olmasın, Palyaço kaçmaya kararlıydı. Şeker ambalajlarını bungee jumping bölümünden topladı ve zemine inmeyi başardı. Şekerden ve kırılıyordu. Uzun süre yaşayamayacağını biliyordu. Ama en azından bir seferliğine de olsa hayatı gerçekten kendisine aitti.

Palyaço çocuk bacaklarının arasından geçti. Büyücü kapıda durmuş, karanlık ve ürkütücü bir karnavala rağmen parasını istiyordu. Argümanları bağırış çağırışlara dönüştü. Palyaço, kapı Büyücü'nün suratına kapanmadan hemen önce dışarı çıkabildi. Büyücü öfkeyle karavanına gitti ve yere hiç bakmadı. Palyaço artık özgürdü. Günişiği, şekerden saçlarında parıldarken göğüs hizasındaki çimenleri geçti ve arkasına bakmadı.

* * *

Kurumuş bir drenaj yolunun kıyısındaki sıradan bir mahallenin kenarında, tuhaf bir karnaval. Çadırlar yerine marshmelov mantarlarından çeşitli şekil ve renkler. Hayvanlar yerine karamel geyikler ve çikolata kaplı çubuk krakerden kuşlar. Hayvanlar eğitilmiş değil, karnaval boyunca istedikleri gibi hareket ediyorlar. Hokkabazlar veya jonglörler veya sakallı hanımlar yok.

Ama bir palyaço var. Barışçıl, beyaz şekerden saçları ve nane yeşili elbisesiyle bir palyaço. Biliyor ki şehrin bir yerlerinde, Büyücü hâlâ yenilmesi için karnavallar yapıyor ve Palyaço merak ediyor: Acaba mutlu bir palyaço günün birinde olanların farkına varıp kaçmaya çalışacak mı? Kendi karnavalının geçici olduğunu ve bir sonraki yağmurda eriyeceğini biliyor. Ama aynı zamanda kendisinin bir tohum olduğunu ve yenilmeyeceğini de biliyor. Güneş ne zaman su birikintisini kurutursa, karnavalı işte o zaman tekrar büyüyecek.

ÖDLEK

Ömer Can Saroğlu

Oturacağım yeri seçmeye çalışıyordum. Bir kebabçı, kahvehane ya da üçüncü dalga bir kahveci olabilirdi. Önemli olan özgüvenli bir yetişkin gibi siparişimi verip hesabımı kendim ödememdi. Cesaretimi toplayabilirsem biraz bahşış bile bırakabilirdim.

Babamın bugüne kadar hesap istemek için yaptıklarını düşünüyordum. Isık çalıp garsona seslenmesi, elini cüzdanına atıp parayı öylece masaya bırakması ya da hesap geldiğinde kahveleri istemesi.

Bu durum insanın karakteri hakkında bilgi alabileceğiniz hazine sandığıdır. Kişinin mazlum mu mağrur mu, zengin mi fakir mi olduğunu hesap isteyiş şekllinden anlayabilirsiniz.

Yetişkinlerin dünyasına adım adım yaklaşıyordum. Bir gün etkilemek istediğim güzel kadını boğaza yemeğe götürdüğümde elimi şarkıya eşlik eder gibi rahat bir şekilde havaya kaldırmalıydim. Sesim titrememeli, garsona kibar ama etkileyici bir şekilde istediklerimizi aktarabilmeliydim. Garsonların ve özellikle şefin tavrı, diğerlerinin bana ne kadar saygılı ve ihtiyatlı davrandığıyla ilgili partnerimi düşündürtecek ve benim sevmeye değer biri olduğuma kanaat getirecekti.

Televizyonda o kadar çok rol modelim vardı ki, toplum içerisinde nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili bir kafa karışıklı yaşadığımda onlara bakıp poz kesebiliyordum. Babaya nasıl hürmet gösterilmesi gerektiği, platonik aşka hangi komik taktiklerle yaklaşılacağı ve ne şartta olursa olsun takım elbise giymenin gerekliliği gibi.

Diğer insanlarla iletişim kurmak bazen top-rak yutmaya benziyor. Mutlaka çıkarlarınız çatışır, bazen konuşmaya bile cesaretiniz yetmez... Siz sus pus olmuşken, onların dominant tavrı sizi yutar ve demokratik haklarınızı elinizden alır. İşte böyle an-larda susmamalı, korkmamalı ve kesin bir tavırla, vazgeçmeden kim olduğunuzu ve ne düşündüğünüzü haykırmalısınız!

İşte ben, bu haykırma kısmına kadar fena git-miyordum. Ama işler ne zaman yüzleşme kısmına gelse, kimliksizleşip sesimi kaybediyordum.

Ama ben bu değilim. İçimde milyonların sesi var. Kendi içimde örgütlenmeli ve meydanlara çıkmalıyım.

Her yenilgiden sonra eve dönmekten vazgeçmeliyim. Ah biraz cesur olsaydım da met-roda bana yan yan bakan çocuğa, "Ne bakıyorsun

ulan?” diye posta koyabilseydim diye hayıflanmaktan vazgeçmeliyim. Dayak yemekten korkarak psikolojik lince uğramaktan vazgeçmeliyim.

Oturacağım yeri seçmeye çalışıyordum. Önümüzdeki hafta birikmiş paramla gelip kendime bir ziyafet çekecek ve yiyip içtiklerimi ödemek için hesabı isteyecektim. Kebapçıya otursam şu kızdan mı istemeliydim hesabı yoksa şef garsondan mı. Mesela şef yerine garsondan istersem daha az bahşış verebilir miydim? Peki hesabı isterken garsona seslenmeli mi yoksa sessiz bir şekilde onun beni fark etmesini mi beklemeliydim. Elimi kaldırırken tek bir parmağım mı havada durmalıydı yoksa beşi birden mi? Bir tanesi durursa ilkokulda öğretmenden söz ister gibi görünürdüm, bu hoş olmazdı. Mümkünse ya beşi birden havada olmalı, el sallıyormuş gibi ya da beşi birden kapanıp emektar bir yumruk gibi havada asılı durmalı. Karar verilmesi gereken çok fazla şey vardı ve her biri farklı bir hayatın yoluna çıkıyordu.

‘Hoş geldiniz beyefendi’yi duyduğumda içim biraz rahatladı. Şef garson beni kibar bir şekilde içeri aldıktan sonra uygun bulduğu bir masaya oturttu. Aslında istediğim masa o değildi, ama tatsızlık olmasın diye sustum. Garson menüyü uzattıktan sonra müzakerelerin başlaması için sabırsızlandım.

Evde bir haftadır ne sipariş edeceğimin provasını yapıyordum. İlk önce mercimek çorbası isteyecek, sonra içli köfte sipariş edecektim. Ardından söyleyeceğim iki lahmacunu buz gibi bir kolayla mideye indirecektim.

Provalar bitmişti. Şimdi gösteri zamanıydı. Ne söyleyeceklerimi içimden tekrarlayarak sağ elimi kaldırdım. Ne yumruk ne de dostça selam veren bir ele benziyordu elim.

Önce kimse görmedi. Bir süre elim havada bekl edim. Sonra garsonlardan biri, şimdi geliyorum, diyerek içeri gitti. Ancak gelmesi, beni fark etmesinden daha da uzun sürdü. Varlığımın onlar için bir zahmete dönüşmeye başladığını düşündüm.

En sonunda garsonlardan biri yanıma geldi. “Mercimek çorbası istiyorum,” dedim. “Kalmadı,” dedi. “İçli köfte var mı?” diye sordum. “Sanmam,” deyip içeri gitti. Şef garsonla fısıldaştı. Aralarında ne konuştuklarını anlayamadım, ama şefin garsona başından savma hareketleri yaptığını gördüm.

“İçli köfte de yokmuş,” dedi. “Ama isterseniz size çok güzel mercimek köftesi verebilirim,” diye ekledi.

Mercimek çorbası yoktu, içli köfte yoktu, ama mercimek köftesi vardı.

Lahmacun sipariş ettim. Garson biraz istek-

siz, hemen ağabey, dedi. Aramızda en az on yaş vardı ve bana ağabey diyordu. İçinden küfrettiğine bahse vardım.

Sipariş ettiğim lahmacunlar gelene kadar istenmeyen kişi olduğumu düşündüm. *Alt tarafı lahmacun yiyecek, ne bu afra tafra, yok mercimek çorbası yok içli köfte! On üç yaşında bir çocuğun kebabının tahammülünü bu kadar zorlamaya hakkı var mı!*

Elimi kaldırdım. Garsonun tripli bakışını yakalayınca yabancıların önünde soyunmuş gibi hissettim. “Lütfen bir kola alabilir miyim,” dedim.

“Normal mi diyet mi,” dedi soğuk bir ses.

Normalinden istedim. Döndüğünde hışımla yaklaşıp diyet kolayı masaya koydu. Ses çıkaramadım. İtiraz edemediğim için içim içimi yiyordu.

Adamın kıllı kollarını, geniş omuzlarını düşündüm. Ten rengi pul biberi çağırıştırıyordu. Sözcükler ağzından küfrederek gibi dışarı çıkıyor, konuşmuyor homurdanıyordu. Şarkı söylese bu en fazla ağıt olurdu. Dudakları etli değil, küflüydü. Elleri büyük, olası bir vahşete hazırды.

Lahmacunları getirdi. İstemesem de getirecekmiş gibi. Sanki hapishanede hücrenin kapı aralığından yemek tasını itiyordu.

Kafamı kaldırıp garsona bakamadım. Gözleri kocamandı, beni izliyordu, başımı çeviremedim. Bu lahmacun, ben de bunu yiyeceğim diyerek sessizce uzaklaşmasını bekledim.

Midem bulanıyordu. Kendimden tiksiniyordum. Böyle biri olmak istemiyor, ama kim olduğumu da bilmiyordum.

Lahmacunu eşeleyerek kendimi yemeye zorladım. Şef arada garsonla konuşuyor, mekâna girip çıkanlara selam veriyordu. Gözlerimi bir süre ondan almayınca beni fark etti. *Yanıma yaklaşıyordu...*

“Küçük bey yemekle ilgili bir problem mi var?” dedi. *Beyefendiden küçük beye düşmüştüm.*

Titreyerek, “Hayır efendim,” dedim.

“Beğenmedinizse değiştirelim,” dedi.

“Hayır efendim, sadece midem bulanıyor,” dedim.

“Bizim yemeklerimiz mide bulandırmaz!” diyerek önümdeki tabağı aldı. Eliyle garsona işaret edip masayı temizlemesini, beni de yolcu etmesini söyledi.

Garson öfkeli bir şekilde masadakileri toparlarken, olan bitene anlam veremiyor, olanları şaşkınlıkla izliyordum.

Sadece hakkım olan yemeği istemiştım.

Garson topladıklarını içeri götürmeye yönelmişken, son bir kararlılıkla, “Hesabı alabilir miyim?” dedim.

Garson, şefe döndü. “Şef hesabı istiyor ne yapalım?” dedi.

Şef, bana baktı, çiğner gibi, “Hesap mesap yok, gidebilir,” dedi.

İtiraz ettim. “Hesabı ödemek istiyorum,” dedim.

“Yemediğiniz şeyin hesabını ödeyemezsiniz,” dedi.

“Nasıl olur,” dedim. “Ne sipariş ettiysem ödeyeceğim!”

“Burada kurallar böyle küçük bey,” dedi.

“Sizi şikâyet edeceğim,” dedim.

“İstediğinizi yapabilirsiniz,” diye meydan okudu.

Hırstan titriyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kalkıp montumu giydim. Elimi cebime atıp paraları çıkardım. Elimdeki tomarı masaya koymuştum ki, garson bana dönüp, “Sakın aklından bile geçirme,”

dedi.

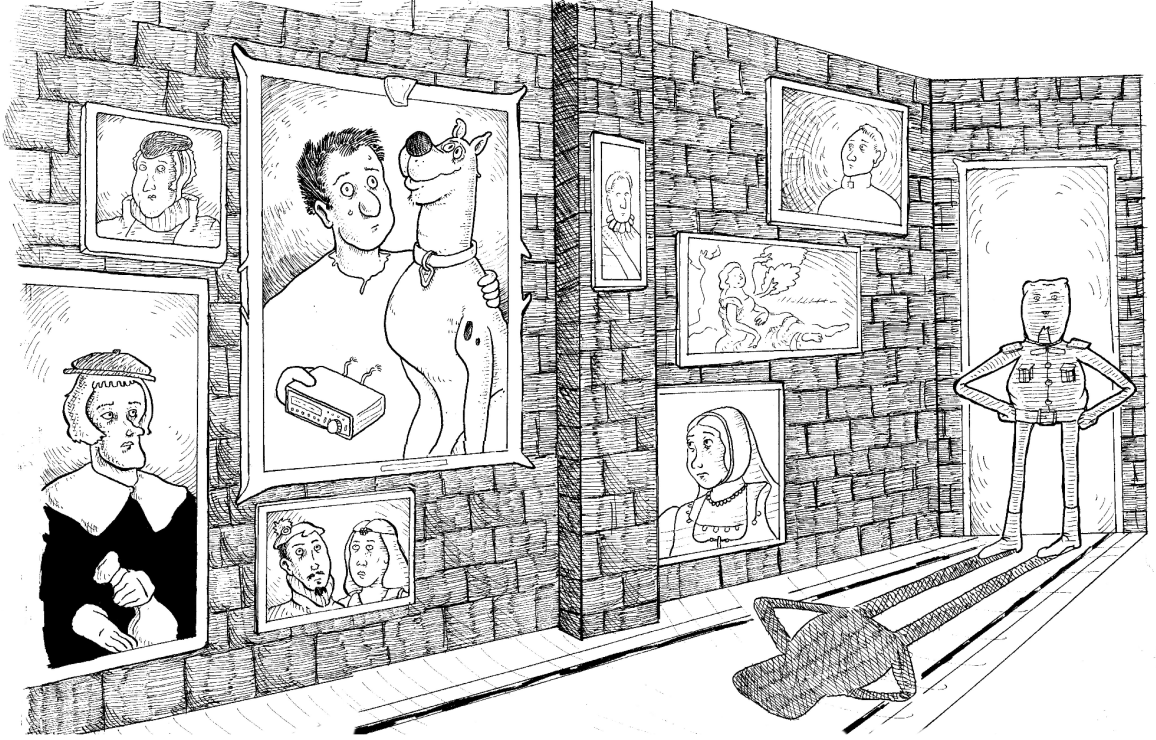
Bir süre dönüp gitmesini bekledim, ama başımda bekledi. Ben, para, masa, garson bir Meksika çıkmazının içindeydik. Onun gözlemi altında masadaki paraları geri aldım. Cebime sıkıştırıp garsonun yanından geçiyordum ki aklıma dâhiyane bir fikir geldi. Cebimdeki beşliği çıkarıp garsonun cebine doğru uzattım. Kılılı parmaklarıyla elimi kavrarken etrafa bakındı. Şefin yokluğunda parayı aldı ve gülümseyen bir surat takındı, “Yine bekleriz beyefendi,” dedi.

Açtım. Hesabı ödeyememiştım. Hala on üç yaşındaydım; ama oradan çıktığımda kendimi galip hissettim.

Boşlukta da olsam, varlığım dayanaksız da olsa; ufak dalgalar yaratmıştım, bilinmez kıyılara giden.

GENERAL DİŞTAŞI'NIN PATENLİ ÖRÜMCEKLERİ

Onur Selamet

Değeri bilinmeyen örümcekler. Ayakları patenli. Dev. Kayıp düştükleri yerden nasıl kalkacaklar, kimse ellerini uzatmak istemiyor. Kılı ayaklar komik danslar tutturuyor. İzleyen üzülüyor ki gülüyor! Ve sinek de orada. Bu kadar kanadı taşıyamaz, düşecek. Kanatları onun sonu olacak. Uçmak için çok kanatlı. Böyle son mu olur?

Sukubidu'nun peşinde şatonun ıslak koridorlarında koşturuyoruz. *Kodumun köpeği! Tasmasına tükürdümün hayvanı! Ekmek kafalı iblis...* İçimden ettiğim küfürler dışıma vurmuyor. Ciğerlerim alev alev. Peşimizdeler. Sukubi dört ayağıyla yaldir yaldir kaçıyor, ona kolay tabii. O kadar da uyardım. Tablonun altına bakmayalım, böyle piçlikler hep oralarda oluyor, demiştim. Bütün alarm sisteminin bangır bangır çalışacağından emindim.

Tamam, bu bin yıllık şatonun tabloları alarmlı falan değildi. Ama yine de olanlar oldu. Sukub tabloyu işaret edip havladığında ona, boş vermesini, söyledim. Israrla kuyruğunu sallayınca bir küfür patlatıp yanına yürüdüm. Tablodaki yaşlı adamın gözleri de işte tam

o sırada oynadı. Alarm sistemi dediğim de kucağıma atlayan Sukubi yüzünden devirdiğimiz tencere tavalar. Bütün şato mutfaktaki kaosa kulak açmıştı.

O andan beri peşimizdeler. Tablolardan, dolaplardan, tavanlardan döküldüler.

Peşimizdeler.

Ama tüm bunların öncesini dinlemeyi hak ediyorsunuz. Patenli örümceklerden bahseden ve çizgi film karakterlerini utanmadan kucaklayan bir adamla selamlaşırken böyle hızlı girişler kafa karıştırabilir. Yanlış anlaşılma istemem.

İki hafta öncesine gidelim. O zaman her şey çok daha net olacak.

Bana bu işte sonuna kadar beraberiz, dediğinde sadece üç beş ototeybi hırsızlığını kastediyor sanmıştım. En fazla otuz yedi ekran televizyon, o da belki. Dokuz kanatlı sinek ya da patenli örümcekler ne ara işin içine girdi, inanmıyordum. Sukub ile tanıştığım gün, hırsızlık kariyerimin en bunalımlı

dönemlerine denk gelir.

Günlerdir bahçeli bir evin külüstür arabasını gözüme kestirmiştim. Bir Lada Niva. Açık mavi. Evde yaşlı bir çift yaşıyor, bahçede de ihtiyar köpekleri. İki defa bahçeye girip dolaştım, hayvan yerinden kalkıp *hav* bile demedi. Arabadaki teyp, arazideki en yeni parça. İşte o kolay av, Niva'nın içinde parlayıp duruyor ama talihim de az şerefsiz değil. Sürekli bir şeyler oluyor ve arabanın kapısını açmadan tüymem gerekiyordu. Ya amca terasa sigara içmeye çıkıyor ya da teyzenin gecenin bir vakti uyanıp çamaşırları toplayası tutuyor.

Ama o gün ortalık sessizdi. Gün bugündür oğlum, dedim. Niva'nın şoför kapısını açtım, gram ses çıkarmadan içeri fıydım. Tam derin bir oh çekip teybe yöneleceksen yan koltukta onu gördüm. *Köpeği*.

Koltuğa oturmuş, dili dışarıda, nefes nefese bana bakıyor. Suratında ebleh bir gülümseme.

"Ananı sikim!" diyerek cama yapıştım.

Hayvan bütün yaşlılığını yitirmiş ve hatta biraz *renklenmişti*. "SUKUBİ DUBİ DUUUU!" diye uluyunca hayvanın annesine bir kere daha sövdüm.

Üçüncü küfürden sonra medeniyet başladı. Titreyen ellerime bakıp yere düşürdüğüm tornavidayı bana uzattı. "Şunu sök de gidelim, bugün bey amcanın efkâr günü. Sigaraya çıkar birazdan," dedi.

Teybi söktüğümde hayatımda ilk defa ototeybi görüyormuş gibi baktım. Hâlbuki çaldığım yirmi dokuzuncu bebektir. Mutfağın ışığı yanınca gerçek dünyaya döndüm. Teybi göğsüme bastırıp Niva'nın kapısını açtım. Bahçe duvarından atlarken gözüm hep arkamdaydı. Sukubi duvara kadar peşimden koşturdu, sonra derin bir sarsıntıyla geri savrulup yere yapıştı. Bağlı olduğu zincir sınırlarına sahip çıkıyordu. Koşup geceye karışmak ve titreyen gözlerle bana bakan köpeğe yardım etmek arasında duraksadım.

Hayatımın yanlışını yaptığımı bilmiyordum. Zinciri söküp bahçe kapısını araladım. Benimle birlikte koştu. Sokağın iki yanındaki evlerin ışıkları tek tek yandı, amca bağırarak arkamızdan ağza alınmayacak sözler ediyordu. Köpeğini çalıp sikecekmişim güya. Onun kalibresindeki bir adama böyle lafları hiç yakıştıramadım. Ben basit bir teyp hırsızıydım.

Geceye karışmakta üstüme yoktu. Sukub da fena değilmiş.

Bir tenhalık bulup soluklandığımızda anlatmaya başladı. Saf gibi dinledim.

Bana bu işte beraberiz, dedi. Sonuna kadar hem de.

* * *

Gözlerini neden Alaska'da açtığını bilmiyor. Yanında bembeyaz kurtlar. Kendisi öyle değil. O üşüyor, bir enik ne kadar üşüye bilirse o kadar üşüyor. HAVA BUZ. Annesi nerde? Yok. Diğer yavrular Sukubi'nin üşüdüğünün farkında. Onun üstüne atlıyorlar, Sukub şimdi yavrulardan bir kürke sahip. Uyandığı coğrafyaya aykırılığının farkında. *Kardeşleri* onu sıcak tutuyor. Ufaksuz beyazlığın ortasında, dilinin ucundakilerin kelime olduğunu bilmeden hırlıyor. Karıncalarla tanışmış olsa karıncalar ağızından dökülsün isteyecek.

Havlayan *kardeşlerinin* arasında *insan gibi* konuşabileceğini fark etse: "Beni buradan alın!" diyecek.

Onun yerine o meşhur beyaz ışık patlıyor, Sukub belki annemi görürüm, diye ışığa bakınca kör oluyor. Dünya görünür olduğunda kendisini de dışçı koltuğunda otururken buluyor. Dışarıda kar yağıyor. Ağzı aralık ve kıllı eller dilinin üstünde gezinip duruyor. Sukub elleri ısırabileceğini sanıyor ama dudakları kapanmıyor. İki yanda iki çengel ona engel oluyor.

Sukubi dışçisiyle göz göze geliyor. Herkes kadar yabancı. Çizgi filmlerden kaçmış, akli yerinde yell esen bir dayı. Sukub sonradan dışçisiyle aynı çizgili dünyadan geldiğini fark ediyor. Dışçı bu yakınlığı samimiyet olarak görmüyor. Yapması gerekeni yapıp kalkıyor.

Dişçinin patenlerini de ilk defa o zaman fark ediyoruz. Adam kendisinden beklenmeyen bir zariflikle odadan dışarı süzülüyor. Sukubi tekrar yalnız, ama en azından ağızını kapatabiliyor.

Musluktan biraz su içip yalanıyor. Kar durulmuş.

Kardeşleri aklına geliyor, onların yanına dönse en azından canı sıkılmaz. Dışçinin ağızında ne aradığını merak ediyor birden. Diliyle dişlerini yokluyor, dişler yerinde.

Koltuktan atlayıp kapıya doğru yöneliyor. Koridorda adım seslerini duyunca o da duraksıyor.

Hayatında gördüğü ikinci insan bir *süper kötü*. İlki de onun pis işlerini yapan hempalarından biriydi zaten. Sukubi'nin insan karnesi eksilerde geziyor.

Süper kötü kendisini General Dıştaşı olarak tanıtıyor. İnsan gövdesine kondurulmuş dev azı diş, kafanın olması gereken yerde sırtıyor. Gözleri ve ağzı çürük içinde. Boynu diş etinden, saç niyetine üstüne kürekle diş taşı atılmış. Tüm bu haline bakıp utanmadan, Sukubi'ye Dünya'ya hoş geldiğini söylüyor. *Sukubi Du* dizisinin yeni bölümlerinin iptal olduğunu neşeyle ilan ediyor. Alaska yeni bir başlangıç olacakmış.

Sukub'a bir aile atayacaklar. Yeni hısımlarının

yanında hayatının sonuna kadar yaşayacak. Öldüğünde de sanki hiç var olmamış gibi olacak.

General Diştaşı, Dünya'ya hoş geldiğini tekrarlıyor. Sırtında beliren kanatlar generalin ayaklarını yerden kesiyor. Sukub gözleri önünde havalanan adama bakarken kendinden geçiyor.

Uyandığında hayatında gördüğü *üçüncü insan*, bir Lada Niva'yla üstünden geçiyor.

* * *

"Hayvan herif ezdi mi lan seni?"

Etkilenmişim yalanlarından. *Hayvan herif* ezememiş bizimkini, tortop olmuş yavruyu ezmek kolay iş değilmiş. Adam arabasını ileri çekip Sukub'u yanına almış. Sahiplenme meseleleri. *Çizgi film*den *gelip çizgi filme gideceğiz* mavralarını yutmadığım için, e iyi adammış işte, diye düşündüm.

Öyle değilmiş. Üç ay sonra Sukub'u aramaya gelmişler. Rengârenk bir karavanla. Şegi ve arkadaşları. Vilma falan. Karavan evin önünde durmuş, Sukub bir yerlerden anımsadığı bu insanları görünce deliye dönmüş. Sonra çenesinde bir acı. Kuyruğu elektrik çarpmış gibi havada dans etmiş ve hayvan kendinden geçip kulübesine yığılmış.

Amca Bey'le eşi, Şegi ve arkadaşlarına güzel bir tiyatro oynamışlar. Sukub dönen dolaplar karşısında *hav* demekten aciz yattığı yerden olanları izlemiş. Karavan hareket ettiğinde, ekip arkadaşlarını asla göremeyeceğinden eminmiş.

"O diş kafalı herif senin ağzına ne yaptı, gösterece mi?"

Açtı gösterdi, içerisi bozulmuş peynirli cips gibi kokuyordu. Gözlerim acıdı bakamadım.

Her ne yaptılarsa Sukubi'yi Amca Bey'in bahçesine hapsedmeye yetmiş. Çizgi film dünyasıyla Sukub'un bağlantısını da böylece kesmişler. Hayvanın anlattıklarına göre ev çeşitli çizgi filmler için bir tür "son durak"mış. Diyarlarından kaçırılan kahramanlar burada dünyanın monotonluğuyla ağır ağır *söndürülüyormuş*. Evrenin hiçbir yeri o evin atmosferi kadar siyah beyaz değilmiş.

Beni görünce neden renklendiğini soruyorum. Dünyasının *aynılığı* bozmuşum. İlk defa işe yarar hissediyorum. Teşekkür maiyetiyle yüzümü yalıyor, bunu tekrar yaparsa kuyruğunu boynuna dolayıp onu boğacağını söylüyor. Gülüyor.

Kahveye gidip iki çay, iki de tost söylüyoruz.

Benimki çift kaşarlı olsun, diyor. Kodumun renkli çift kaşarı nereden biliyorsa. Kuyruk sallıyor. Başkalı varken söze pek karışmıyor.

Sukub'u en çok başkalarının yanında seviyorum. Eve döndüğümüzde bana büyük planını anlatıyor.

Hayatta olmaz, diyorum.

Olduğunu hepimiz biliyoruz. Hazırlanmamız tam iki hafta sürüyor.

* * *

Çizgi Filmleri Söndürme Komitesi'nin karargâhına bir gece yarısı baskını yapacağız. Ben şatodan gözüme kestirdiğim değerli eşyaları yürüteceğim, Sukubi de General'in malzeme dolabını soyacak. Dedğine göre Diştaşı'nın ekipmanlarından biri dişlerine takılan aygıtı çıkarmaya yarayabilirmiş. Şatoda kimlerin yaşadığını sorunca *işte örümcekler, sinekler falan* diyor.

Ben de şatoyu *kısmen de olsa* virane bir yer olarak hayal ediyorum. Öyle değilmiş. Şato, Çizgi Filmleri Söndürme Komitesi'nin karargâhı olduğu gibi, komite üyelerinin dünyamızdaki minik kaçamaklarında kullandıkları bir tür tatil parkıymış. Ultra lüks üstelik.

* * *

Şatonun içine o gece düzenlenen maskeli balonun davetlileri olarak girdik. Salonda her kılıktan insan vardı. Bazılarını gözüm ısırır gibi oldu. Şirin Baba'yı gördüğüme yemin etmek istedim. Gargamel'in biricik kedisi Azman'la dans ediyordu. Diğer çizgi filmler pek tanıdık gelmedi.

Şeker Kız Candy'yi falan aradım. Bulamadım. Zaten böyle insanların arasında Şeker Kız ne arasındı?

Sukub ile balo bitene kadar oradan oraya sürüklenip ifşa olmamaya çalıştık. Ben sihirbaz kıyafetleri giymiştim, Sukubi'nin üstünde de Periliçe kostümü vardı. "Periliçe ne lan?" dediğimde, "Abi izlemedin mi hani Sihirli Annem'de vardı ya?" dedi.

"Allah belanı versin!"

Kuyruğu kostümün içinden fırlayıp duruyordu. Davetliler de en az benim kadar olaya yabancı olacaklar ki, kimse bizi yadırgamadı.

Balonun sonuna doğru General Diştaşı da dansa katıldı. Bir süper kötüyü salsa yaparken görmek mideme pek iyi gelmedi.

Sukub'un koluna yapışıp onu balo salonundan çıkarttım. Bir yandan gümüş şamdanlara, asırlık tablolarla göz atarken diğer yandan da General'in çalışma odasını bulmaya çalışıyorduk.

Mutfağa girince olanlar oldu. Devamını biliyorsunuz.

O andan beri peşimizdeler.

* * *

Patenleriyle son sürat üzerimize geliyorlar. Açtığımız kapılardan hayatımda görmediğim kadar çirkin sinekler fırlıyor. Duvarların arasından patenli örümcekler ağ fırlatıp duruyor. Yakalanırsak ne olacağını hiç bilmiyorum. Manzara iç açıcı görünmüyor.

Sonunda bir odaya giriyoruz. Bol kitaplı, çalışma masalı, modern bir oda. Köşede bir de dışçı koltuğu var. Oda tamamıyla şatonun tarihi atmosferini öldürsün diye tasarlanmış. Masanın üstündeki dizüstü bilgisayarı görünce tarih falan aklımdan çıkıyor. Sukubi de kitapların yanındaki kapalı dolaba yöneliyor. Bilgisayar son model. Ekran açık bırakılmış, bir haber spikeri sessiz sedasız derdini anlatıyor. Sukub dolaptan bir şırınga çıkartıp neşeyle uluyor.

“Lan sus anlayacaklar!” diyorum.

Heyecanla dışçı koltuğuna atlıyor. Periliçe kostümü hâlâ üzerinde. Şırıngayı bana uzatıp kuyruğunu sallıyor. İyice telaşlanıp kapıya bakıyorum, gelen giden yok.

Sihirbaz şapkamı çıkartıp alnımda biriken teri siliyorum. Şırıngayı alıyorum, suratıma bir maske geçirip Sukub'un mis kokulu ağzından içeri düşüyorum. Baktığım gibi görüyorum şişkinliği. İğneyi saplayıp şişlikteki sıvıyı hazneye doğru çekiyorum.

Tam o sırada menteşeler patlıyor ve kapı kırılarak içeri devriliyor. Örümcekler, sinekler ve hemen arkalarında patenleriyle General Diştaş. Sukub'un dişlerine yaptığım minik operasyonu başarıyla tamamladığımdan eminim. Sukubi iyice renklenirken General ve hempaları kendilerinden geçmeye başlıyor. Patenli herif neler çevirdiğimizi anladığında öyle bir çılgılık atıyor ki dişlerim etlerine doğru çekiliyor. Dilimin ucundaki demir tadı, kanlı bir balgamın tam sırası diyor.

Sonra örümceklerin patenli ayakları *yabancılaşmanın* ne demek olduğunu öğreniyor.

Ayaklarını sonuna kadar açan yaratıklar ortalarından çatlayıp dağılıveriyor. Sineklere kanatları ağır geliyor. Yerçekimi yıllardır verdiği savaşı sonunda kazanıyor ve tüm sinekler tek tek yere yapışıyor.

General Diştaş'ının yüzündeki çürükler de boş durmuyor. Kara çukurlarda minik kurtlar beliriyor. General'in omzundaki dokuz kanat, fala yatırılan papatyalar gibi birer birer eksiliyor. Dokuzuncu kanat da yere düştüğünde koca adam dizlerinin üstüne çöküyor.

General başını döverken dişlerimdeki baskı azalıyor. Sukub'a bakıyorum. Ait olduğu dünyanın bütün renkleri onunla.

“SUKUBİ DUBİ DUUUU!” diye bağıyorum.

Bilgisayarda dönen haber bülteni, hayvanı duyup yayına ara veriyor. Çünkü bir çizgi film en olmadık yerinden başlayacak. Sukubi'ye *başardık* diyeceğim, yerinde bulamıyorum. Köpeği bilgisayar ekranında Şegi ve arkadaşlarıyla karavanın ön koltuğunda otururken görüyorum. Bana bakıp göz kırpmıyor. Ben de ona bakıp bilgisayarın ekranını kapatıyorum.

“Kodumun köpeği!” derken aletin kablolarını sökmekten geri kalmıyorum. Sonunda bilgisayar kucağımda. General'in üstünden atlarken minik bir özü es geçmiyorum.

Örümceklerin üstüne bastığım için pişman değilim. Sineklerin birkaçını da istemeden duvara yapıştırıyorum.

Kendimi şatodan dışarı sağ salım atmayı başardığımda durup nefesleniyorum. Dilimi zaferle dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Sanki azı dişimin altında, daha önce hiç fark etmediğim bir şişlik var.

Böyle son mu olur?

PUANTIYELİ PLASTİK BİR ŞEMSIYE

Mevsim Yenice

“Gerekirse sana böbreğimi veririm ben,” dedim.

Evin girişindeydik. Ahmet elinde bavulu, bir daha dönmek üzere kapıdan çıkıyordu. Bir bekleme anının içinde hapsolmuştuk. O, doğru şeyler söyleyip kalması için ikna etmemi, salon masasındaki kirli tabaklar mutfağa taşınmayı, saatlerdir ağrımdan bitap düşmüş kafamla yarısı kapanmış göz kapağım ağrı kesici içmemi ve tepemizdeki üç sarı ampulden sönük olan ikisi aylardır değiştirilmeyi bekliyorduk. Kalan tekinin aydınlattığı holde sessizce dikiliyorduk. Tekinsiz bir yerde taksi beklemeye benziyordu bu. Kalan tek ampulün de sönebileceğini düşününce içim iyice sıkıldı. Bir şeyler yapmazsam sonsuza dek bu anda sıkışıp kalabilirdik ve hepimiz buna ne kadar katlanabilirdik emin değildim. Onu vazgeçirmek için söylediğim son sözü bağırarak tekrarladım.

“Duydun mu? Gerekirse sana böbreğimi veririm ben.”

Arkası dönüktü. Yaşını yansıtan kırçılı saçları, bir bebek kadar beyaz ve pürüzsüz ensesine düşmüştü. Bir tek o görüntü evet bir tek o, yaşadığımız tüm şu saçma şeyleri temize çıkarabiliyordu. Sessizce gidip o masumiyetten öpmek istiyordum onu. Bavulu yere bıraktı. Bana doğru döndü. Gitmeyecekti belki de. Gitmesindi. Her kavgada meydana çıkan ama içini asla şimdiki kadar doldurmadığı salak siyah bavulunu alır yatak odasına bıraktırdık önce. Sonra salona geçtik. Sarıldık. Ne diyeceğimi bilemediğimden susar, yalnızca etraftaki tıkırtıları, kalp atışlarımızın oluşturduğu kanonu veya sarıldığımızda sağ omzumun üstüne düşen saatinin tik taklarını dinlerdim. Yaşananları fazla da uzatmadan masayı toplamaya başladık. Fazla uzatırsak bir anlam kazanırdı çünkü gitmeye çalışması. Uzattıkça ciddileşir, elimize yüzümüze bulaşırdı meseleler. Sonra uykunun problem çözücü gücünden yararlanırdık. Sarılıp uyurduk. Aklımdan bunlar geçiyordu. Ahmet’e baktım. Yüzünün ve bavulunun yarısı karanlıktı. Bacaklarını iki uzun mızrak gibi gösteren gölgesinin bir kısmı ayakkabılığın üzerine düşüyordu. Korkunçtu.

“Böbreğin sende kalsın,” dedi. Bavulunu tekrar eline aldı ve beni tek başıma bırakıp gitti.

Ahmet’in yeni aldığı terfi yüzündendi hepsi.

Başarısını kutlamak için iş arkadaşlarına evde yemek daveti vermek istemişti. “Bence bu dünyanın en saçma şeyi,” dedim. Bir labirente bırakılmış, uzaktaki peynire ulaşabilmek için durmadan etrafı koklayıp dar koridorlarda iz bulmaya çalışan zavallı farelerdi onlar. Ve Ahmet o küflü peynire hepsinden önce ulaşmıştı. Şimdi evimize gelip gece boyunca bunun gerginliğiyle masamızda oturacak, Ahmet’in başarısına kadeh kaldıracak ve daha sonra hakkımızda konuşabilmek için sürekli gözlem yapacaklardı. “Ahmet işte başarılı ama ev yaşantısı hakkında aynı şeyi söyleyemem,” diyecekti biri ofiste öğle yemeği yerken. “Yemekler de iğrençti diyecekti bir diğeri.” Belli mi olur annemin hediye ettiği ve bir türlü atamadığım masa örtüsüne, kuşunun teki kaybolmuş guguklu duvar saatine bile takacaklardı belki. Yine de daha fazla tartışmak istemediğimden onun dediğini yaptım ve akşam için bir şeyler hazırladım.

Misafirlerin paltolarını ve getirdikleri hediyeleri koridorun en sonundaki küçük odaya yığdım. Gece boyunca burada sessizce durmak ve herkes gittiğinde odadan çıkmak istiyordum. İçeride piyasalardan, şirkette olup biten dedikodulardan, beni ilgilendirmeyen daha birçok şeyden bahsedilirken, ben işte tam şurada, krem rengi bir palto, puantiyeli plastik bir şemsiye veya kırmızı hediye paketine sarılmış bir karafmışım gibi sessizce durabilirdim. Yapabilirdim bunu evet.

“Ne yapıyorsun o paltoların torbaların arasında oturmuş, delirdin mi? İnsanlar masaya oturacak seni bekliyor!” dedi Ahmet odaya girer girmez. Kimsenin duymaması için dişlerinin arasından tıslayarak konuşuyordu. Bu hali bana komik geldiğinden ben de aynını yaparak, “Geliyorum,” dedim. Ardından koridor boyunca ensesini izledim. Masumiyetini. Çünkü bir tek orası zamanı durdurup, ileri geri sarabilir, bizi güzel anlara götürebilirdi.

Herkes yuvarlak masanın etrafına dizilmiş, tabağına bir şeyler almak için beni bekliyordu. Yerime oturdum ve kadehlere şarap doldurmaya başladım. Benimle birlikte salon çatal bıçak çıkırtıları ve ağız şapırtılarıyla doldu. Peynir tabağından aldıkları peynirleri kemirirlerken onları izledim. Aynı yaşlarda, farklı cinsiyetlerde, birbirlerine yakın eğitim almış zavallı fareler. Ahmet’in yanında ben otuyordum. Diğer yanında ise başka bir adam. Saçlarının tepesi iyice açılmış ve kırışmış. Hepsinden daha hırslı olmalıydı. Hızlıca boşalttığı kadehini doldurmak için önümdeki şarap şişesine uzandığında göz göze geliyor, birbirimize gülümsüyorduk. Onun yanında oturan kadınların keyfi yerindeydi. Kendi aralarında yarı ciddi, gülüşerek bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Diğer tarafımdaki

kadın tadına baktığı her mezenin tarifini istiyor, onu duyan diğerleri, “Evet elinize sağlık çok güzel olmuş,” demek zorunda kalıyordu. Bu böyle devam edecek, saatler geçmeyecek, gece hiç bitmeyecek ve sonsuza dek bu masada oturup yalandan gülümsemek zorunda kalacağız diye endişe ediyordum. Bugün burada değil de, başka birinin evinde, bir başkasının başarısına kadeh kaldırıyor olabilirdik düşüncesi Ahmet adına utanıp sıkılmamı sağlıyor, en dip odaya gidip bir kaşkol olmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tam o sırada, kel olan kadehini kaldırıp, “Bu kadeh Ahmet’in başarısına,” dedi. Elindeki boş kadehe baktım. Sonra da yüzüne. Kim bilir duygularını bastırabilmek için kaçınıcıyı içiyordu. Gülümsemesinin ardına gizleyemediği burukluk öyle kocamandı ki, baktığımda görebiliyordum. Bir şeyler yapmalı ve hepimizi bu kutlamanın, kişisel zaferlerimizin, hırsın, peynirlerin ve farelerin önemsiz olduğuna inandırmalıydım. Kadehimi elime aldım ve, “Evet bu kadeh Ahmet’e ama çok da abartılacak bir şey değil bence,” dedim. Hep annem yüzünden. O başarıları abartmaz çünkü. Şımartılmak yersiz bir eylemdir. Hatta şaşırır, o başarıyı benden hiç beklemiyordur. Aslında, “Bunu Ahmet’ten hiç beklemezdim,” demek de geçmişti içimden ama iyi ki onu dememişim.

Ahmet masadan kalktı. Pencerenin önüne doğru yürüyüp bir sigara yaktı. Herkes donup kalmıştı. Çiğneme sesleri, çatal bıçak sesleri, her şey sustu. Nefesler tutuldu. Ev öyle sessizleşti ki, Ahmet’in sigaradan çektiği her nefeste yanan tütünün çıtırtılarını duyabiliyorduk. Şarap şişesinin basınçlı açılma sesiyle herkes kendine geldi. Kel fare yeni şişeden kadehine şarap dolduruyordu. Bir şeyler söyleyip ortamı yumuşatmam gerektiğini anladım. “Ahmet,” dedim, “iştahını kapatacak o sigara, yemeğini ye, sonra içersin.” Yanımda oturan kadın acıyan gözlerle bana bakınca beklenen şeyi diyemediğimi anladım. İster inansınlar ister inanmasınlar ama bu da annemin suçuydu. Bizim evde kötü alışkanlıklardan önce iyi bir şey yapılırdı ki bari iyi kötüyü nötürlesindi. Hep bizi düşündüğündendi bunlar. Ben de Ahmet’i düşünüyordum. Ama anlamıyordu. Kalkıp yanına gittim. Yanı başında bekledim. Konuşmadan. Fareler doğaçlama pandomim gösterimizi izliyordu. Kötü bir niyetimin olmadığını anlaması gerekirken, ben yanında değilmişim gibi davranıp sigarasını küllüğe söndürdü ve masaya geri döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde konu nasıl bizim ilişkimize geldi bilmiyorum ama masadaki herkes hâkim, bizse sanık oluvermiştik. Ahmet kendi avukatlığını aslanlar gibi yapıyor, herkesin içinde ilişkimiz hakkında konuşuyordu.

“Ben bu terfi için çok çalıştım. Hep geleceğimizi düşündüğümünden. Çok da memnun değilim yoksa, iş yüküm iki katına çıkacak, biliyorsunuz siz de!” dedi. Ben susuyordum. “Gördünüz mü, tek kelime bile etmiyor, bu kadar önemsizim işte ben onun için.” Hiç kimse hiçbir şeyi kendi istemiyorsa, başkası mutlu olsun diye yapmamalıydı. Ben küçükken okumak istemiyorum dediğimde söylemişti annem bunu ve eklemişti: “Bu ülkeye marangoz, çöpçü, televizyon tamircisi de lazım kızım. İstemiyorsan okuma.” Ben de sakince “İstemiyorsan çalışma Ahmet,” diyebilirdim. Dedim ya onu düşündüğümde hepsi. Ne var ki anlayacak gibi gözüküyordu.

Kutlamanın devamı; masadakilerin şaşkın bakışları, benim suskunluğum. Sonra gece bitti, herkes gitti. Ahmet art arda sigara yaktı. Bazen söylenebilecek sözcüklerin hepsi eksik ve bir o kadar anlamsızdı. Konuşmadan yanında durdum. Yanımda duran loş ışıklı ayaklı abajurla birbirimize çok benziyorduk. Tek farkımız ben Ahmet’i seviyordum.

Yatmaya gittiğini söyleyerek girdiği odadan, elinde bavulu ile çıktığında artık her şey daha da anlamsızdı.

“Tüm istediğim senin tarafından çok sevildiğimi, değerli olduğumu hissetmekti,” dedi. Derin derin nefes alıyor, “Beni seviyor musun?” diye tekrarlayıp duruyordu. Kapıdan çıkmadan doğru şeyi bulup söylemezsem, onu kaybedecektim.

“Gerekirse sana böbreğimi veririm ben,” diyebilirdim, o kadar.

Ahmet gidince bir süre evde dolandım. Masayı toplamaya çalıştım, olmadı. Gelen hediyelerin birkaçını açtım, boşalan yatağa uzanıp uyumaya çalıştım, yine olmadı. Sonra annemi aradım. Açar açmaz, “Seviyor musun beni?” diye sordum.

“Bir düşünüyüm,” dedi. Sonra da her zamanki gibi, “Gerekirse sana böbreğimi veririm ben, demek ki en çok seni seviyorum,” diye ekledi yıllarca hiç değiştirmedığı tondan.

Ağladığımı anlamasın diye usulca telefonu kapadım. Işıkları söndürdüm, abajurun, koridorun, salonun. Gölgele karanlığa karıştı. Yatağa girip üstümü tepeden tırnağa örttüm. Uykuya sığınmak üzereyken, tüm bunların Ahmet’in ensesinde geçen bir rüya olabildiğini diledim.

